

[Else-Merete Ross.]

første behandling, skal jeg stort set indskrænke mig til at henvise til udvalgets betænkning.

Ministeren agter ikke at udsende et cirkulære, der kan være vejledende for de lokale myndigheder, da det vil være vanskeligt at gøre det, inden praktiske erfaringer på dette nye område foreligger. Det kan vi slutte os til.

Vi har drøftet, hvilke forskellige hensyn der kunne udelukke parterne fra adgang til at få oplysninger, og har ment, at citatet fra kommissionsbetænkningen, som er aftrykt i udvalgets betænkning, giver et indtryk af de hensyn, vi i udvalget mener kunne tale for ikke at give de pågældende adgang til dokumenter.

Mindretallets ændringsforslag til § 11 går ud på, at sager angående ansættelse eller forfremmelse i det offentliges tjeneste skal være undtaget fra lovens område. Jeg har overvejet dette spørgsmål nøje; det har kommissionen også, og den har delt sig i et flertal og et mindretal. Jeg må sige, at jeg finder udmærket gode argumenter for begge standpunkter. Det vigtigste for begge parter har været hensynet til den bedst mulige besættelse af tjenestemandstillingerne. Som sagt finder jeg gode argumenter for begge synspunkter, men ved nærmere overvejelse har jeg dog fundet de argumenter bedst, som går ind for det samme som lovforslaget. Jeg er dog ikke mere sikker i min dom, end at jeg ville ønske, det var muligt at tage spørgsmålet op igen om nogle år, hvis f. eks. tjenestemænd og kontraktansatte skulle finde, at deres interesser ikke blev tilstrækkeligt varetaget ved den begrænsning, som nu foreslås i § 11.

På mit partis vegne kan jeg anbefale lovforslaget, sådan som det foreligger.

Morten Lange: Da mit partis ordfører i denne sag er på en rejse i udlandet, er det blevet overdraget mig på mit partis vegne at komme med nogle få bemærkninger om det foreliggende lovforslag ved anden behandling.

Som det fremgår af betænkningen, kan vi ikke medvirke til gennemførelsen af det ændringsforslag, som mindretallet har stillet. Vi mener faktisk, at det er en sag,

som i en række tilfælde hører hjemme i overenskomsten mellem parterne. Vi har samtidig det indtryk, at man, hvad tjenestemændene angår, nok har en sådan ret, men at den dog ikke har været så forfærdelig flittigt benyttet; det har ikke vakt den allerstørste interesse, at man har adgang til at se disse påtegninger. Endelig har jeg også den opfattelse, at i de sager, hvor det ville være af interesse, kunne det føre til, at man blot fik den sædvanlige påtegning, som ser nydelig ud, og så har man jo sin telefon. Jeg tror, at vi i hvert fald indtil videre skal undlade at brede tjenestemandlovens regler ud til at være en generel lovgivning og lade det blive ved det.

Så må vi beklage, at der ikke har kunnet opnås enighed om at få oprettet et ankenævn. Der kan jo blive tale om en række ankeinstanser, og vi tror, det havde været heldigt for at få en fast praksis angående dette nye lovområde, at vi havde et fast ankenævn, men det har der altså ikke været tilstrækkelig tilslutning til. Man må derfor håbe, at de pågældende ministre og ombudsmanden, og hvem der ellers kan komme ind i billedet, vil sørge for, at ankerne kommer til at få en så blød og fornuftig gang som muligt.

Vi kan tilslutte os de bemærkninger, der står i betænkningen, hvor det bliver gjort klart, at man kan tilbageholde oplysninger vedrørende en ansøgers helbredstilstand. Jeg mener, at det i hvert fald i en række tilfælde kan være udmærket, måske ikke som generelt princip, men der kan være helbredsoplysninger, som vedkommende ikke selv har fået og ikke bør have, og som han kunne få ved den lejlighed. Efter min mening bør det bero på en medicinsk afgørelse, om sådanne oplysninger skal ud, og ikke på en embedsmandsafgørelse. Så jeg synes, det er udmærket, at adgangen til at give oplysninger bliver begrænset en lille smule. I det hele taget må man være klar over, at meningen med offentlighedsprincippet er, at det skal være til fordel for offentligheden, til fordel for den enkelte. Vi må være klar over, at i mange tilfælde vil man komme til at spørge om et eller andet, hvor man kan få et svar, der i højeste grad er til ubehag for vedkommende. Det er naturligvis den risiko, man må tage, men når man på ganske enkelte